

Boldogok a békességszerzők, ...

Boldogok, akiket üldöznek az igazságért, ...

Békességszerzők:

- akik nem ellenségeskedve élnek, s nem ellenségességet szítanak
- akik nem akarnak megosztani; akik nem széthúzást akarnak
- akik nem uszítanak valakit v. valakit mások ellen: a családban, a rokonságban, a szomszédságban, egy közösségben, nemzetek között.

Békességszerző az tud lenni, akinek szívében béke van, akinek szívében tisztelet és szeretet van mindenki iránt.

Békességszerző az tud lenni, aki mindig meggondolja, hogy kiről mit és hogyan beszél.

Vannak, akik direkt egymásnak akarnak ugrasztani embereket, csoportokat, nemzeteket. Vannak, akik nem tudatosan, de tetteikkel, beszédükkel gyűlölködést és ellenségeskedést szítanak (*én csak elmondtam; én csak továbbadtam a hírt*).

Még a sport kapcsán is, egy román-magyar focimeccs kapcsán is hogyan lehet a gyűlölködést, az ellenségeskedést, a megosztást szítani. Nagyhatalmak politikai, hatalmi törekvéseinek hogyan lesznek becsapott és szenvedő áldozatai kis népek, csoportok (ukrán – kelet-ukrajnai oroszok konfliktusa, pokla, egymásnak ugrasztott, egymást gyűlölködve gyilkoló csoportok).

Békességszerző igazán az lehet, aki tudja és éli, hogy minden különbözőségeknél fontosabb, hogy emberek vagyunk, egymásnak testvérei és Istennek mindannyian szeretett, egyformán kedves gyermekei. Békességszerző az lehet, akinek szívében és fejében semmiféle másság, különbözőség nem nyomhatja el, nem írhatja felül azt, hogy testvérek vagyunk. Békességszerző az lehet, aki éli, mondja, tudja, hogy minden vallási, nemzeti, politika vagy bármi más különbözőség mellett is a végszó az: de azért mi testvérek vagyunk.

Jézus tanítását komolyan véve is csak erre tarthatunk, hiszen Jézus tanítása szerint egyetlen ember sem lehet ellenségünk, akit mi ne akarnánk szeretni.

Erről Márton Áron jut eszembe. Ő sohasem általánosít: „*a náci*”, „*a román*”, „*a kommunisták*”, *stb.* És ő sohasem uszított egyetlen népet, csoportot, senkit mások ellen. Nagy tisztelettel beszélt mindenkiről, és a háború idején is, azután is abban igyekezett megtartani népét, nyáját, hogy „*békességszerzők*” legyenek. Ő beszél a bajokról, szenvedésről, de anélkül, hogy bárkit is uszítana bárki ellen:

1940. febr. 20: *A nagyvilágban népek állanak egymással szemben állig felfegyverkezve, s országok vannak, amelyeknek minden zugát betölti a rémület és a sebesültek, hajléktalanok, fogságbaesettek, menekülők, árvák és özvegyek sírása. Ezer és ezer ifjú élet lobban ki idő előtt és tetterős, munkás kezek hullanak le bénultan, mert a békés építőmunka szerszámai helyett öldöklő fegyvert kellett fogniuk. Együttérez mindenki szenvedésével, de nem mutogat senkire.*

1943 szilveszterén: *Az első akadály, amit Isten útjából el kell mozdítani, a gyűlölet. Mert Isten a szeretet Istene, s nem tér be oda, ahol gyűlölet lakozik. Megparancsolta, hogy szeressük az embert, mint Isten képmását és testvérünket; és szeressük ellenségeinket is. ... Ne tegyünk rosszat neki, ne örüljünk (szorult helyzetének), ne használjuk ki szorult helyzetét, hanem siessünk segítségére. ... Nem könnyű és bizonyára nem is lesz rövid az út, amíg a népek idáig eljutnak. ... Mindig lesznek, akiket a hatalom és nagyravágyás szellem megszedít, s akik azt hiszik, hogy akkor szolgálják népük nagy érdekeit legjobban, ha a másik ellen gyűlöletre heccelik. ... Felebarátunk minden ember, akár jóakarónk, akár ellenségünk. Isteni Mesterünk mutatta be nekünk, hogy a keresztény szeretet előtt nincsen idegen és rokon, jóbarát és ellenség, elvtárs és ellenfél. Mindent 1943-ban!*

1944. máj. 18: *Tisztelendő Testvéreim! A felebaráti szeretet parancsának nyílt vállalása és érvényesítése ma inkább kötelességünk, mint a nyugalmas időkben. Az ádáz ellenségeskedés szívet tépő zűrzavarában ... elutasíthatatlan kötelességünk, hogy az emberben – bármilyen hitet valljon és nyelvet beszéljen is – a testvért lássuk.*

Aki felebarátja ellen vét, pogány szellemben jár el, és – akarva, nem akarva – csatlakozik azokhoz a törekvésekhez, amelyek fajokra, elkülönül társadalmi osztályokra és önző szövetkezésekre bontották,

egymással szembeállították és kibékíthetetlen ellenségeskedésekbe hajszolták a népeket. Aki a felebaráti viszonyt az emberek egyik csoportjától bármilyen meggondolás alapján elvitatja, magára vonja az ítéletet – hogy pogánynak tekintsék. Senkit nem hibáztat, senki ellen nem uszít. Ezek a békességszerzők.

Plébánia éve – Kis Szt. Teréz.

Nem elégszik meg azzal, hogy mély, szeretetteljes, személyes kapcsolatban van Istennel, megtalálta hivatását egy szerzetesrendben, de keresi helyét, küldetését, feladatát az Egyház közösségében is. Olvassa a Szentírást és benne az Egyházzal azt a hasonlatot, hogy olyan a közösség, mint egy test: sokféle taggal, sokféle funkcióval – de mindegyik az egy test érdekében, összehangoltan működik. És keresi a saját helyét. *Anyámnak, az Egyháznak szívében a szeretet leszek.*

Isten úgy lát minket, mint egy test → feladatok szétszétva, sokféle karizma, de a test építésére, működésére kellene fordítani.

Talán ezért „vegetál” itt-ott egy közösség – mert a tagok nem működnek – vagy nem a test javára. Ennek több oka is lehet.

Hol a helyem, mi a szerepem, küldetésem az Egyházban, közösségemben? És hogyan fordítom ezt a Test javára?

Kis Szt. Teréz felajánlotta életét, imáit, szenvedéseit, szeretetét Egyháza javára. Ott a kolostorban is az emberekért ért, értük dobogott a szíve, a világban élő testvérekre gondolva élte szeretettel napjait, elfogadva mindent, s felajánlva mindent Isten egész népéért, a világgért.